

Arrest

nr. 241 589 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 22 oktober 2019 België binnen met een identiteitskaart en verzoeken op 25 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 24 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 29 januari 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Koerd te zijn van etnische origine. U bent geboren in Afrin maar groeide op in Aleppo. U trouwde met R. Y. (...) en kreeg twee kinderen, S. (...) en N. (...). U woonde in Aleppo tot 2013, wanneer u vluchtte naar het dorp Chakali en later naar het stadje Janderis, omwille van het conflict in Syrië. U verliet samen met uw gezin het land in februari 2018 omdat u vreesde voor de dienstplicht. Ook uw ouders, H. N. (...) en Z. K. A. (...), en uw tante H. K. A. A. (...) reisden mee naar Griekenland. U kwam aan in Griekenland op 15 april 2018 en diende er een verzoek om internationale bescherming in, dat werd ingewilligd. Na drie weken in Athene verbleven te hebben, vestigde u zich in het opvangcentrum Thermophilis, op twee uur van de hoofdstad. Daar verbleef u gedurende ongeveer anderhalf jaar. U besliste op 22 oktober 2019 om Griekenland te verlaten omwille van de moeilijke leefomstandigheden. U kwam dezelfde dag aan in België, samen met uw gezin en uw tante, en diende de dag erop een verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen zijn ook uw ouders aangekomen in België en hebben ze een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, uw militaire boekje, de huwelijksakte, uw studentenkaart, uw familieboekje, het inschrijvingsbewijs van uw studies, certificaten van uw opleiding in Griekenland, lijst met namen uit het opvangcentrum, foto's uit Griekenland en artikels over de omstandigheden in Griekenland. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog acht foto's en een filmpje over de situatie in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de moeilijke leefomstandigheden gelden. Dit houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Zo verklaarde u dat er veel problemen waren in het kamp. Er was geen medische zorg beschikbaar, er was veel racisme en vrouwen werden lastig gevallen in het kamp (CGVS 1925396, p. 7). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u naar een dokter kon gaan omwille van een allergie en dat u daar medicatie kreeg waardoor uw aandoening verbeterde (CGVS 1925396, p. 8). Daarnaast verklaarde uw vrouw dat ze naar een gynaecoloog ging die haar niet wilde behandelen omwille van racistische motieven. Wanneer er een afspraak voor haar gemaakt werd bij een andere dokter, wilde uw vrouw zelf niet meer gaan (CGVS 1925396B p. 6). Hieruit kan niet worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot medische zorg. Verder verklaarde u dat uw vrouw niet werd lastig

gevallen in het kamp omdat u haar steeds begeleidde (CGVS 1925396, p. 8). U verklaarde nog dat uw moeder steeds opmerkingen kreeg als ze een hoofddoek aanhad (CGVS 1925396, p. 7). Dergelijke elementen zijn niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade. Hoe dan ook kan u ingeval van problemen een beroep doen op de autoriteiten van het land dat u bescherming bood, namelijk Griekenland. Ook hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland.

Daarnaast verklaarde u dat u geen werk kon vinden in Griekenland (CGVS 1925396, p. 7). U heeft er wel een maand gewerkt maar stopte toen omdat de werkgever u niet correct wilde betalen. Daarnaast kreeg u de kans om een computeropleiding te volgen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (CGVS 1925396, p. 7). Verder beweerde u dat uw kinderen niet naar school konden gaan. Toen u gevraagd werd waarom, bleek dat ze nog te jong zijn voor school en dat ze pas vanaf zes jaar in een school konden ingeschreven worden (CGVS 1925396, p. 7). Ook uit deze elementen blijkt niet dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland. U en uw familie hadden immers dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt en tot het onderwijs als de Grieken.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde uw identiteitskaart, militair boekje, huwelijksakte, studentenkaart, familieboekje en inschrijvingsbewijs van uw studies neer. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Verder legde u een certificaat neer van uw computeropleiding in Griekenland. Ook hierover bestaat geen twijfel. Daarnaast bracht u een lijst mee van mensen die het kamp moesten verlaten, waarop uw naam en die van uw familieleden staat. Het feit dat u het kamp moest verlaten en zelf in uw levensonderhoud moest voorzien, toont niet aan dat u een gebrek aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland. Het toont evenmin aan dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting. Verder legde u foto's neer van u en

uw familie in Griekenland en artikels over de algemene toestand voor vluchtelingen in Griekenland. Het verwijzen naar de algemene situatie volstaat niet om voor u persoonlijk een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Griekenland aan te tonen. Ook de foto's en het filmpje over de situatie in Griekenland die u later nog opstuurde, brengen geen verandering in bovenstaande vaststellingen. Deze kunnen niet aantonen dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de EU en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Koerd te zijn van etnische origine. U bent geboren in Koran en verhuisde op uw vijftiende naar Aleppo. U trouwde met H. H. (...) en kreeg twee kinderen, S. (...) en N. (...). U woonde in Aleppo tot 2013, wanneer u vluchtte naar het dorp Chakali en later naar het stadje Janderis, omwille van het conflict in Syrië. U verliet samen met uw gezin het land in februari 2018 omdat uw man vreesde voor de dienstplicht. Ook zijn ouders, H. N. (...) en Z. K. A. (...), en zijn tante H. K. A. A. (...) reisden mee naar Griekenland. U kwam aan in Griekenland op 15 april 2018 en diende er een verzoek om internationale bescherming in, dat werd ingewilligd. Na drie weken in Athene verbleven te hebben, vestigde u zich in het opvangcentrum Thermophilis, op twee uur van de hoofdstad. Daar verbleef u gedurende ongeveer anderhalf jaar. U besliste op 22 oktober 2019 om Griekenland te verlaten omwille van de moeilijke leefomstandigheden. U kwam dezelfde dag aan in België, samen met uw gezin en de tante van uw man, en diende de dag erop een verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen zijn ook uw schoonouders aangekomen in België en dienden ze een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde uw echtgenoot volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, zijn militaire boekje, de huwelijksakte, zijn studentenkaart, het familieboekje, het inschrijvingsbewijs van zijn studies, certificaten van zijn opleiding in Griekenland, lijst met namen uit het opvangcentrum, foto's uit Griekenland en artikels over

de omstandigheden in Griekenland. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog acht foto's en een filmpje over de situatie in Griekenland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot, H. H. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zijn verzoek niet ontvankelijk moet worden verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de EU en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/33/EU), van de artikelen 4 en 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 57/6 § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"(...)"

Verwerende partij is dus verplicht om een individueel onderzoek te voeren van elk asielerzoek op grond van artikel 57/6 van de voornoemde wet, om te beoordelen, aan de ene kant, of de verschillende elementen die naar voren gebracht zijn van de verzoekende partij gelijkgesteld kunnen worden met een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980 of met een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit toelaat de mogelijkheid van de omkering van het vermoeden van de actualiteit en effectiviteit van de door de lidstaat van de Europese Unie (EU) verleende bescherming.

Indien de EU-lidstaat die bescherming heeft verleend, deze bescherming niet daadwerkelijk ten uitvoer legt door de vluchteling een levensstandaard te bieden die verenigbaar is met de menselijke waardigheid en derhalve in overeenstemming is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, moet de door artikel 57/6, lid 3, van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid worden uitgesloten.

De voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 21 november 2017 bevestigen dit argument: "(...)"

De verweerder is derhalve verplicht om elk asielerzoek individueel te onderzoeken op basis van artikel 57/6 van bovengenoemde wet, teneinde na te gaan of de verschillende elementen die worden aangevoerd door vluchtelingen die reeds bescherming genieten in een EU-lidstaat, kunnen worden beschouwd als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, b), van de wet van 15 december 1980.

Verzoekers hebben ernstige vervolgingen en bedreigingen ondergaan in hun land van herkomst. Zij zijn naar Griekenland gevlucht, waar hen de internationale bescherming toegekend werd. Omwille van de onverdraaglijke en onmenselijke omstandigheden (de onveiligheid in de vluchtelingen kampen, de slechte algemene socio-economische omstandigheden, en de racisme), hebben zij echter besloten Griekenland te verlaten.

Verschiedende objectieve bronnen bevestigen dat de leven omstandigheden van asielerzoekers en vluchtelingen in Griekenland als mensonterend kunnen beschouwt worden.

1.1- Betreffend de leefomstandigheden van zowel erkende vluchtelingen als asiel verzoekers

Zo getuigen verschillende bronnen van de zorgwekkende situatie van asielerzoekers en vluchtelingen in Griekenland. We benadrukken de aanzienlijke toename van het aantal asielerzoekers in Griekenland sinds 2017, na de versterking van de controles op de migratieroutes van Libië en de sluiting door Italië van zijn havens.

Vele bronnen (waaronder de AIDA update 2018 verslag) onderstrepen de totale verzadiging van de kampen in de belangrijkste eilanden van migranten aankomsten. Het gebrek aan voedsel en huisvesting, heet onder andere, als gevolg dat vele migranten op straat slapen. Onhygiënische omstandigheden worden ook benadrukt, evenals het gebrek aan medische zorg. Vele migranten zijn ook blootgesteld aan geweld, als gevolg van precaire opvangomstandigheden (zie AIDA Griekenland update 2018, P2).

Deze betreurenswaardige opvangvoorzieningen worden door de NGO Human Rights Watch bevestigd in vele artikelen en rapporten:

"(...)"

(zie in bijlage Human Rights Watch, Greece: 13,000 Still Trapped on Islands, 6/03/2018, <https://www.hrw.org/news/2018/03/06/greece-13000-still-trapped-islands>)

De Moria kamp, op de Lesbos eiland, werd als "Overcrowded, violent and awash with human sewage" beschreven (zie in bijlage The Guardian, "Greece has the means to help refugees on Lesbos - but does it have the will?", 13/10/2018, <https://www.theguardian.com/global-development/2018/sep/13/greece-refugees-lesbosmoria-camp-funding-will>).

In februari 2018, meldde de UNHCHR het hoge risico van seksueel en gender-based geweld tegen vrouwen en kinderen in vluchtelingenkampen in Griekenland (Zie AIDA Griekenland update 2018, P2).

Onlangs heeft UNHCR opnieuw gewezen op de betreurenswaardige voorwaarden voor de opvang van asielerzoekers door de Griekse autoriteiten, overweldigd door de belangrijke aankomsten (zie in bijlage UNHCR, "Fewer refugees arriving in Greece's Evros region, but problems remain", 12/06/2018, <http://www.unhcr.org/news/latest/2018/6/5ble69744/fewer-refugees-arriving-greecesevros-region-problems-remain.html>).

Hoewel er sinds het einde van 2018 iets minder migranten aangekomen zijn, worstelt Griekenland nog steeds om aangepaste opvang voorzieningen aan te bieden. In januari 2019 alleen zijn 2650 migranten in Griekenland aangekomen (zie in bijlage UNHCR, Fact Sheet, Greece, Januari 2019).

De toekomst is nauwelijks geruststellender. Uit een artikel (februari 2019) blijkt namelijk dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken.

Mensen met een verblijfsvergunning, maar die nog steeds in UNHCR-centrum verblijven, zullen het terrein moeten verlaten, met als doel "ruimte vrij te maken voor asielzoekers". In de praktijk zal dit soort bijstand, zowel materieel als financieel, slechts worden verleend voor een periode van zes maanden na het besluit om hun internationale bescherming te verlenen:

« (...) »

Deze maatregel is reeds van kracht voor personen die vóór 31 juli 2017 internationale bescherming hebben verkregen: de regering heeft hen tot 31 maart 2019 de tijd gegeven om de centra te verlaten. (Refugee.Info, « La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires », 19/02/2019, <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash-ff/> -).

Bovendien wijst recente informatie erop dat de Griekse regering in de nabije toekomst alle vormen van hulp aan erkende vluchtelingen stopzetten zal:

"(...)"

(Blog Refugee Info, 18/02/2019, <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash/>)

We benadrukken ook dat de Raad van Europa in maart 2019 een alarmerend verslag gepubliceerd heeft, over de omstandigheden in vluchtelingen kampen in Griekenland.

Media bronnen berichten van "Horrific sanitary conditions, lack of food, and police beatings: (...)" (zie DW, Council of Europe slams Greece over refugee camp conditions, <https://www.dw.com/cda/en/council-of-europe-slams-greece-over-refugee-campconditions/a-47576477>)

Verzoekers hebben inderdaad verklaard dat zij tijdens hun verblijf in Griekenland in mensenvernederende omstandigheden leefden. Ze hebben uitgelegd dat ze met 7 personen in een kamer woonden moesten, en de toilet met vele andere personen delen moesten. De hygiëne omstandigheden waren erbarmelijk (CGVS verzoekster p7 en CGVS verzoeker p6-7). Ze werden trouwens herhaaldelijk slachtoffers van racisme, zowel door de bevolking als door de overheden van de kamp. Ook de toegang tot gezondheidszorg was heel beperkt (CGVS verzoeker p6-7).

De verklaringen van verzoekers zijn overeenkomstig met de informatie van de objectieve bronnen supra omtrent de mensenonterende leven omstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Ze moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwt worden.

De ontvang voorzieningen van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland, zijn mensenonterend.

Deze informatie demonstreert dus duidelijk dat in Griekenland, anders als door de Commissaris beweert, en zoals uitgelegd door verzoekers, de rechten van asielzoekers en vluchtelingen voorgezien door EU minimum normen (werkgelegenheid, sociale voorziening, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorziening...) niet op bevredigende aard in de praktijk omgezet worden. De in de praktijk omzetting van de EU minimum normen voor de rechten van vluchtelingen en asielzoekers wordt geenszins door de Commissaris onderzocht. We zijn van mening dat dit een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel vormt.

1.2- Betreffend de rechtspraak van uw Raad

Uw Raad heeft herhaaldelijk beslissingen tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in Griekenland vernietigd, zowel in zijn bevoegdheden in annulatie als in volle rechtsmacht, wegens de mensenonterende leefomstandigheden van vluchtelingen.

Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als het Europees Hof van Justitie hebben arresten genomen waarin wordt bevestigd dat de lidstaten verplicht zijn om voor elk individueel verzoek een systematische, en grondige analyse uit te voeren om ervoor te zorgen dat een in een andere lidstaat verkregen internationale beschermingsstatus doeltreffend en actueel is.

In casu werd de situatie en de ervaring van verzoekers tijdens zijn verblijf in Griekenland onvoldoend door de verwerende partij onderzocht, zoals blijkt uit de gebrekkige en gestandaardiseerde bestreden beslissing.

Bovendien weerspiegelen verschillende besluiten hieronder de rampzalige toestand van de opvangstructuren voor asielzoekers in Griekenland en het bijna volledig ontbreken van een beleid voor de opvang en integratie van personen die internationale bescherming genieten:

- CCE, nr. 207.327, 30/07/2018 (annulatie), waaruit blijkt dat de asiel instanties onderzoeken moeten of de verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in de EU-lidstaat²:

"(...)"

Evenals in dit arrest heeft de CGVS onvoldoend onderzoek gevoerd om zeker te zijn dat verzoeker daadwerkelijk internationale bescherming in Griekenland geniet. De beslissing moet derhalve ten minste nietig worden verklaard, zodat het CGVS op dit punt aanvullende onderzoeksmaatregelen kan nemen.

- RvV, nr. 207.875, 20/08/2018 (annulatie): Eerdere rechtspraak wordt door dit arrest bevestigd. De vraag is niet of verzoekers nog steeds de een recht tot verblijf hebben in Spanje, maar of zij nog steeds subsidiaire bescherming genieten. Dit blijkt niet uit het administratieve dossier van het CGVS:

"(...)"

In dit arrest bevestigt uw Raad dus dat de verwerende partij een grondige analyse moet uitvoeren om te waarborgen dat elke asiel verzoeker die in een andere lidstaat internationale bescherming geniet op dit moment in dat land daadwerkelijk internationale bescherming geniet. In casu heeft het CGVS zijn beslissing genomen zonder de situatie van verzoekster in Griekenland naar behoren te analyseren en te controleren. Er zijn geen aanwijzingen dat hij op een manier zou kunnen leven die strookt met de menselijke waardigheid als hij vandaag naar Griekenland teruggestuurd zou worden.

Bij gebreke van motivering van de bestreden beschikking, namelijk de concrete voorwaarden van het bestaan waarmee verzoekers zouden worden geconfronteerd indien hij naar Griekenland zouden terugkeren, dient de bestreden beschikking ten minste nietig te worden verklaard, zodat de verwerende partij deze voorwaarden van het bestaan door middel van aanvullende onderzoeksmaatregelen kan onderzoeken en aldus met kennis van zaken een beslissing kan nemen, met inachtneming van de op haar rustende verplichtingen inzake de motivering van de administratieve beslissingen.

- CCE, nr. 207.567, 8/08/2018 (annulatie) : Het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan door verzoeker worden weerlegd. Volgens het Hof van Justitie kan niet worden uitgesloten dat systematische tekortkomingen of een ernstig risico van een schending op artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest een overdracht krachtens de Dublin III-verordening in de weg staan. Dezelfde redenering geldt voor een erkende vluchteling. Uit een ex mine onderzoek van de door verzoeker verstrekte informatie blijkt dat het aannemelijk is dat hij in Griekenland een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan. Deze kwestie moet verder worden onderzocht, evenals de vraag of de verzoeker toegang heeft tot effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten:

"(...)"

Hoewel verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen, wijst niets in de bestreden beslissing dat verzoeker in Griekenland niet het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland. Deze rechtspraak is derhalve rechtstreeks van toepassing op de onderhavige zaak en de beschikking moet op zijn minst nietig worden verklaard, zodat de kwestie van onmenselijke en vernederende behandeling ernstig wordt onderzocht, alsmede de vraag of verzoeker toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming door de Griekse autoriteiten.

- CCE, nr. 211.557, 18/10/2018 (annulatie): Eerdere jurisprudentie is bevestigd door de Raad. De Raad hecht belang aan de verklaringen van verzoeker dat hij in de straten van Athene moest leven, dat het koud was, dat hij geen toegang had tot medische zorg en dat hij niet at. Volgens de Raad volstaat het enkele feit dat verzoeker sindsdien als vluchteling is erkend niet om te bewijzen dat hij bij zijn terugkeer naar Griekenland niet aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. De Raad concludeert dat verzoeker zich beroept op bijzondere omstandigheden in verband met zijn persoonlijke situatie die hem in Griekenland aan onmenselijke en vernederende behandeling zouden blootstellen:

"(...)"

Trouwens heeft de Nederlandse Raad van State over de toelating of niet van overnames naar Griekenland onder Dublin de volgende beoordeeld, in het bijzonders over het fundamenteel recht in het krijgen van een rechtsbijstand:

"(...)"

[\(https://www.raadvanstate.nl/actueel/abonnementenservice/persberichten/persbericht/@118138/201904035-1-v3/\)](https://www.raadvanstate.nl/actueel/abonnementenservice/persberichten/persbericht/@118138/201904035-1-v3/)

We verwijzen ook naar het arrest van het Duitse Federale Constitutionele Hof van 31.07.2018 (REF: BVerfG 31.07.2018 - 2 BvR 714/18, beschikbaar op: <https://urteilgesetze.de/rechtsprechung/2-bvr-714-18>) waarin het Hof stelt dat in Duistland erkende vluchtelingen niet naar Griekenland teruggestuurd kunnen worden, zonder garanties van de relevante Griekse autoriteiten. Het Hof concludeerde dat het terugsturen van erkende vluchtelingen of houders van internationale bescherming op een case-by-case basis moet worden onderzocht, en bijzonders of: het levensonderhoud van de betrokken personen gewaarborgd is; of zij toegang hebben tot de arbeid, huisvesting en gezondheidszorg:

"(...)"

(Vrije vertaling: (...))

De Commissaris stelt dat "U werd als vluchteling erkend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum) normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingstatus en waarvan u gebruik kunt maken" (beslissing p3). Daaruit concludeert de Commissaris dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwt, zoals bedoel in artikel 3 van het EVRM. De Commissaris voert echter geenszins onderzoek over de realiteit van de levens omstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland (toegang in de praktijk tot huisvesting, voedsel bescherming door de politie tegen geweld binnen de kampen...)

Dit is dus een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering van de Commissaris generaal is niet draagkrachtig en moet verworpen worden, de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

We volharden dat verzoekers zich niet op de bescherming die hem reeds werd toegekend beroepen kan omdat de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland mensenonterend zijn, en dat de Commissaris dus de asielaanvraag van verzoekers in ontvankelijk verklaren moet, in overeenstemming met artikel 57/6 van de wet van 15/12/1980.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport "AIDA. Country Report: Greece" van 2018 (stuk 3);
- het artikel "Fewer refugees arriving in Greece's Evros region, but problems remain" van UNHCR van 12 juni 2018 (stuk 4);
- het artikel "Greece: 13,000 Still Trapped on Islands" van Human Rights Watch van 6 maart 2018 (stuk 5);
- de "Fact Sheet. Greece" van UNHCR van januari 2019 (stuk 6);
- het artikel "Greece has the means to help refugees on Lesbos – but does it have the will?" van The Guardian van 13 oktober 2018 (stuk 7);
- het arrest nr. 224 980 van 19 september 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 8);
- het artikel "La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires" van Refugee.Info van 19 februari 2019 (stuk 9);
- het artikel "Council of Europe slams Greece over refugee camp conditions" van DW (stuk 10);
- het arrest van het Duitse Federale Grondwettelijk Hof van 31 juli 2018 (stuk 11);
- het verslag "Internationale bescherming EU-lidstaat met toepassing artikel 57/6, § 2 Vreemdelingenwet ten aanzien van Griekenland" van NANSEN (stuk 12).

2.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een attest van psychologische opvolging van 14 september 2020 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7, van de Vreemdelingenwet, artikel 13 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest, de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU, artikel 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten.

2.3.1.3. Aangaande de verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. In de mate verzoekende partijen artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, omdat (ii)

hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn, en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en omdat (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster zich beroept op dezelfde motieven als haar echtgenoot – *i.e.* verzoeker –, wiens verzoek om internationale bescherming reeds niet ontvankelijk werd verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, zodat voor verzoekster dezelfde beslissing genomen kan worden, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissingen wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland.”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoekende partijen thans niet langer zouden genieten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Verzoekende partijen voeren aan dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek gevoerd heeft om zeker te zijn dat zij daadwerkelijk internationale bescherming in Griekenland genieten. Zij brengen evenwel geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aldus wijst niets erop dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van de nodige stappen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoekende partijen kunnen dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 88-90 e.v.). Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft

verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 90 e.v.).

Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland essentieel zijn bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en dat het, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken te betogen, aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn. Evenmin maken zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland aannemelijk, noch tonen zij aan dat hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, niet gegarandeerd zouden zijn of dat hun levensomstandigheden er kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden, en voegen verschillende rapporten daarover bij hun verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3-7, 9-10 en 12). De Raad merkt te dezen op dat deze landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming, maar *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Gelet op de motieven van de bestreden beslissingen en gezien wat volgt, zijn verzoekende partijen er niet in geslaagd om dit vermoeden te weerleggen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de bestreden beslissingen wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de moeilijke leefomstandigheden gelden. Dit houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Zo verklaarde u dat er veel problemen waren in het kamp. Er was geen medische zorg beschikbaar, er was veel racisme en vrouwen werden lastig gevallen in het kamp (CGVS 1925396, p. 7). Toch blijkt uit

uw verklaringen dat u naar een dokter kon gaan omwille van een allergie en dat u daar medicatie kreeg waardoor uw aandoening verbeterde (CGVS 1925396, p. 8). Daarnaast verklaarde uw vrouw dat ze naar een gynaecoloog ging die haar niet wilde behandelen omwille van racistische motieven. Wanneer er een afspraak voor haar gemaakt werd bij een andere dokter, wilde uw vrouw zelf niet meer gaan (CGVS 1925396B p. 6). Hieruit kan niet worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot medische zorg. Verder verklaarde u dat uw vrouw niet werd lastig gevallen in het kamp omdat u haar steeds begeleidde (CGVS 1925396, p. 8). U verklaarde nog dat uw moeder steeds opmerkingen kreeg als ze een hoofddoek aanhad (CGVS 1925396, p. 7). Dergelijke elementen zijn niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade. Hoe dan ook kan u ingeval van problemen een beroep doen op de autoriteiten van het land dat u bescherming bood, namelijk Griekenland. Ook hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland.

Daarnaast verklaarde u dat u geen werk kon vinden in Griekenland (CGVS 1925396, p. 7). U heeft er wel een maand gewerkt maar stopte toen omdat de werkgever u niet correct wilde betalen. Daarnaast kreeg u de kans om een computeropleiding te volgen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (CGVS 1925396, p. 7). Verder beweerde u dat uw kinderen niet naar school konden gaan. Toen u gevraagd werd waarom, bleek dat ze nog te jong zijn voor school en dat ze pas vanaf zes jaar in een school konden ingeschreven worden (CGVS 1925396, p. 7). Ook uit deze elementen blijkt niet dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland. U en uw familie hadden immers dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt en tot het onderwijs als de Grieken.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

(...)

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde uw identiteitskaart, militair boekje, huwelijksakte, studentenkaart, familieboekje en inschrijvingsbewijs van uw studies neer. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Verder legde u een certificaat neer van uw computeropleiding in Griekenland. Ook hierover bestaat geen twijfel. Daarnaast bracht u een lijst mee van mensen die het kamp moesten verlaten, waarop uw naam en die van uw familieleden staat. Het feit dat u het kamp moest verlaten en zelf in uw levensonderhoud moest voorzien, toont niet aan dat u een gebrek aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland. Het toont evenmin aan dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting. Verder legde u foto's neer van u en uw familie in Griekenland en artikels over de algemene toestand voor vluchtelingen in Griekenland. Het verwijzen naar de algemene situatie volstaat niet om voor u persoonlijk een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Griekenland aan te tonen. Ook de foto's en het filmpje over de situatie in Griekenland die u later nog opstuurde, brengen geen verandering in bovenstaande vaststellingen. Deze

kunnen niet aantonen dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Griekenland.”

Gelet op deze motieven, kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stellen dat hun situatie en hun ervaring tijdens hun verblijf in Griekenland onvoldoende door de commissaris-generaal werd onderzocht en dat een gebrekkige en gestandaardiseerde beslissing werd genomen.

Verzoekende partijen slagen er met hun argumentatie in het verzoekschrift niet in om de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Immers, door in het verzoekschrift aan te voeren dat zij met zeven personen in een kamer moesten wonen en in erbarmelijke hygiënische omstandigheden het toilet moesten delen met andere personen, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Door in het verzoekschrift nog te herhalen dat zij herhaaldelijk slachtoffers waren van racisme en slechts een heel beperkte toegang hadden tot de gezondheidszorg en te benadrukken dat deze verklaringen overeenstemmen met de algemene informatie inzake de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, slagen verzoekende partijen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen daarover te weerleggen of te ontkrachten. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen afgelegde verklaringen en aangehaalde feiten en tonen zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terecht komen.

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift nog uitvoerig verwijzen naar rechtspraak van de Raad, van de Nederlandse Raad van State en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 8 en 11), dient te worden benadrukt dat de precedenterwerking tot op heden niet wordt erkend in het Belgisch recht. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Te dezen wordt overigens niet betwist dat het vertrouwensbeginsel kan worden weerlegd of dat een *case-by-case* onderzoek vereist is.

Uit het door verzoekende partijen bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde attest van psychologische opvolging van 14 september 2020 blijkt dat verzoeker sinds 15 juli 2020 – *i.e.* ruim een half jaar nadat de bestreden beslissingen werden genomen – *a rato* van één keer per maand psychologische begeleiding geniet. Eruit blijkt (onder meer) dat verzoeker piekert, zijn gevoelens niet uit, negatieve gedachten heeft over de toekomst, een verlies van eetlust heeft, slaapproblemen heeft met nachtmerries, en een gevoel heeft van fysieke pijn zonder organische reden. Ook blijkt uit dit attest dat verzoeker zich ongerust maakt over zijn familie. De betrokken psycholoog acht een voortzetting van het therapeutische proces nodig. Hieruit kan geen bijzondere kwetsbaarheid blijken waardoor verzoekende partijen buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om zouden terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Voorts benadrukt de Raad dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze problematiek is een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of verzoeker zijn medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het EVRM. In het kader van deze procedure kan dan worden onderzocht wat de gezondheidstoestand is van verzoeker en in welke mate eventuele adequate behandeling in Griekenland nodig is en beschikbaar is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrenge waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

Gezien verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. In zoverre verzoekende partijen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid de redenen waarom zij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kunnen beroepen uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Verzoekende partijen vragen in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN